

Szabad pártnap az Ifjúság Házában

(Folytatás az 1-es oldalról)

hogyan sok lehetőségünk van a gazdasági eredmények megjavítására. Legfőbb feladat a tervek teljesítése, az önköltség szakadatlan csökkentése, és a termelékenység fokozása.

A legnagyobb feladat éppen a termelékenység fokozása. Mert ahhoz, hogy a jelenlegi életszínvonalat tartani tudjuk, ebben az évben 7-8 százalékkal kell emelni a munka termelékenységét.

E feladatok végrehajtásában rendkívül nagy szerep vár a párt-szervezetekre. Az elmúlt évben párt-szervezeteink bebizonyították, hogy képesek mozgósítani a termelési célkitűzések végrehajtására. Most pedig még hatékonyabban, még figyelmesebben kell végezni munkájukat, példát mutatni és ráirányítani a figyelmet azokra a tartalékokra, melyeknek kihasználása, javítja a termelés gazdasági mutatóit. Mindezt szívós és állandó felvilágosító munkát igényel. Bátran és öszintén elebe kell tárnai a dolgozó tömegeknek a gazdasági helyzetet, az ország anyagi körülményeit, és azt, hogy az életszínvonal jelenlegi szintjének tartásához keményebben meg kell dolgozni, mint az elmúlt évben, ébernek örködni kell a gondjainkra bízott anyagokra, értékeinkre. Gyökereket javulást kell elérni, a munkához való viszony kedvező kialakításában.

A munkásosztálynak anyagi és becsületbeli ügye a munkafegyelmegszilárdítása, a munkaidő kihasználása, a munkaverseny mozgalom ki-szélesítése.

Párt-szervezeteinknek minden erejünkkel segíteniük kell, hogy a párt intézkedései, melyeket az ipar fejlesztése érdekében tett, megvalósuljanak.

Ez évi beruházásaink megvalósításához a Szovjetunió újabb 300 millió rubeles hitelt adott. Ezeket az iparban kívánjuk felhasználni, melyben szerkezeti változásokat kívánunk végrehajtani. E hitel felhasználásával növeljük a munkaigényes termékek gyártását, (műszeripar, dieselmotorok gyártása, erősáramú berendezések gyártása), ezekkel növeljük exportunkat.

Az egyik legfigyelemreméltóbb feladat a társadalmi tulajdon szigorú védelme. Párt-szervezeteinknek igen nagy erőfeszítéseket kell tenniük, hogy ezt a fontos kérdést társadalmi ügyé tegyék.

A társadalmi tulajdon sérelmére elkövetett bűnesetek rendkívül elharapóztak. Az üzemekben csalások, sikkasztások, fuserálások, közönséges lopások folynak. Az elmúlt esztendőben csupán Veszprém megyében 437 esetben történt társadalmi tulajdon elleni felderített bűncselekmény. Ezek összege több mint 11 millió forintra rúg, melyből csupán 3 millió térült meg. Elképzelhető, hogy mekkora a kár országosan, ha a rendőrség évente mintegy 200 millió forint kárt derít fel. Nem kell hozzá nagy képzelőtehetség, hogy ebből a 200 millió forintból mi mindent tudnánk a nép javára megvalósítani. Megvagyunk győződve, hogy az ország lakossága örömmel üdvözli és lelkesen fogja támogatni a nemrégiben törvénybeiktatott népi ellenőrző szerveket. Ez a független és tekintélyes intézmény a Minisztertanács közvetlen irányítása alatt áll, az erkölcsi normák helyreállítását szolgálja, a társadalmi tulajdon védelmére szolgál. Létrehozását szükségessé tette, hogy egy egész sor, az ellenforradalomban részt vevő ellenséges elem kerül vissza korábbi lakó- és munkahelyére, akik szereplőkhöz híven, igyekeznek az

kölcsi züllést, bomlasztást előidézni. Szükséges azért is, mert nem egy helyen hiányzik a felelős szakmai ellenőrzés. Nem utolsósorban létre kellett hozni azért, mert a dolgozók igényelték, akik sok visszasságot segítettek felderíteni a hatóságoknak.

A népi ellenőrző szervek népi demokratikus rendszerünk továbbfejlesztésének erősítését szolgálják, és nagyban hozzájárulnak a párt és a tömegek közötti kapcsolat erősítéséhez.

A népi ellenőrző szervek fontos feladata, hogy a tömegekre támaszkodva küzdjön a korrupció, az intrika ellen, a társadalmi tulajdon elherdálói ellen.

Az eddigiek azt bizonyítják, hogy igen nehéz volt az elmúlt esztendő, de a párt iránymutatásával urrá lettünk a nehézségeken. De meg kell mondani azt is, hogy ez az év sem lesz könnyebb, mint az előző. Az iparban meg meglévő hibák kijavítása, a kivívott életszínvonal megtartása komoly erőfeszítést követel. Mindezek mellett úgy hiszem, mindannyiunk érdeke, hogy 1958-ban még előbbre jussunk a gazdasági élet további fellendítése, a népjólét emelése terén — mondotta beszéde végén Kanizsa elvtárs. Ezután számokkal bizonyította a mezőgazdasági termelés helyzetét és jövőbeni feladatait. — A párt és a kormány elhatározása és az egész ország dolgozóinak érdeke, hogy a mezőgazdaság belterjességű és vele együtt a szocialista mezőgazdálkodást jelentősen előbbre vigyük. Mindehhez elengedhetetlen a munkásosztály segítségére. — Majd a végén felhívta Várpalota lakosságának figyelmét, hogy csatlakozzanak a Megyei Párt-Végrehajtó Bizottság által meghirdetett társadalmi tulajdon védelme mozgalomhoz.

ÚJRA ITTHON

Egy disszidált levele került a kezembe. Sok érdekes dolgot ír le. Mondanivalója sürítve az, hogy nem hitt a mi propagandának. Úgy gondolta: álnokság, befekeltetés a nyugatnak, amit a szeminariumokon hall. Most inaga győződtött meg a valóságról, saját, igen keserves példája tette őt a mi agitátorunkká.

Jani Károlyról van szó, akit csak hallomásból ismerek. Annyit tudok róla, hogy 21 éves és műszerész Pétfürdőn született. Ott nyúltak a hóna alá, tanították, ember lett. Voltak gondjai, bajai. Apjuk elhagyta őket. Édes-

anya 3 gyermeket nevelt. A rájuk íratott házat már régen eladták, s azóta nem volt szép otthonuk. Szeretett volna más körülmények között élni, s ezt nem itt a magyar hontban, hanem távol idegenben kereste 1956 októberében.

Most újra itthon, és a 21 éves fiatal ember, aki nem régen még cinizmussal hallgatta a párt októberi szavát, amikor a nyugati munkáslelétről beszélt, most komolyan helyesel és saját „élményéről” tud beszámolni. Hogy miről? Talán idézzük levelét:

„Nemrég tértem haza Belgiumból. Sok emberrel beszéltem azóta. Soknak elmondtam az igazságot. De úgy érzem, ez nem elég. Még többet kell beszélnem, hogy mindenki megismerje a valóságot. Mindjárt a tábornál kezdem. Másfél hónapot töltöttem egy zsúfolt szobában, egy kaszárnyaszzerű épületben. Egy ágyon két személy aludt. Elmelemezésünk: reggeli 2 dl fekete-kávé, ebédre 10ft krumpli, vacsora ismét fekete-kávé. Hogy életünket fenntartsuk, lassan mindenünkől megváltunk. S közben egyre türelmetlenebbül vártuk a munkaadókat. Egyszer megérkeztek ők is. Fényesen öltözve, modern kocsikkal.

Parancsot kaptunk arra, hogy öltözzünk fel csinosan, kössünk nyakkendőt, és álljunk sorba. Sorba is álltunk, de nem fessen. Kinek cipője nem volt, kinek kabátja, szóval nyomorúságosan néztünk ki. Az idegen urak pedig dűskáltak, vákáltak közöttünk. Megnézték figyelmesen ki a fiatalabb és „tárgyalat” veünk.

Engem is kizemelték. Elmondták, hogy ipari tanuló leszek egy hajógyárban, szépen fogok keresni, minden feltételt elfogadtam, hogy végre dolgozhatok. Végre kikérülök a nyomortanyából, hisz a „főnök úr” azt mondta: a fővárosba visznek, ahol lakásom lesz és nyugodt megélhetésem.

Almokkal tele indultam neki az útnak. Azt gondoltam, hogy most megcsillagoltam előttem minden szépséget, ragyogását a nyugati világ, és pótolja azt a másfél hónap keserűségét, amit lágerben töltöttem. Az almokból csakhamar kijózanodás lett. A hajógyár helyett egy fegyvergyárba kerültem, csak hogy ipari tanulóknak, hanem a legrosszabb segédmunkára, a legalacsonyabb fizetéssel. Lakásom persze nem volt, csak akkor ha kerestem. Keserves bérből csak üres szobát tudtam kivenni, azt is méregdrágán. Hosszú ideig padlón aludtam, s ha bánatom le akartam írni papírosra, petróleumlámpa világított nekem.

Lehet, hogy most sokan kétségbe vonják szavaimat, de így volt. Mert annak a társaságnak, aki a villanyt és gázt adta, külön garanciát kellett lefizetni a fogyasztónak, 1 hónapi bért előre. En ugyebár ezzel nem rendelkeztem. Szembekerültem ez-

vissza, s éppen úgy megbecsülték, mint azelőtt.

Nem jár ezért különösebb köszönet, legyen becsületlen munkás, segítse a mi életünk kibontakozását, hogy holnap több legyen, mint ma, és senki ne vágyjon a nyugati világba, mindenki itt keresse boldogulását. Ezt segítse elő munkával, és ha kell, szóval is.

Sándor Lászlóné.

Ne játszunk a tűzzel!

Ügylátszik, a felnőtteknek is kell előadást tartani a tűzzel való játék veszélyeiről. Furcsának hat a fenti kijelentés, mégis így van, mert az utóbbi időben a munkahelyeken való játékok sok bajt és kellemetlenséget okoztak. Az elmúlt napokban az Inotai Alukohóban történt egy különös eset. Major István kohász munkaidő alatt játszott. Az egyik munkatársa ruhá-

ját meggyújtotta, melynek következtében Tischler József kohász súlyos égési sebeket szenvedett. Munkatársa hája hasznavehetetlenné vált, ő pedig betegágyon nyugalomra került.

Major Istvánt fegyelmeleg felelősségre vonták, de ezzel még nem lett megtérítve a Tischler családnak és az egész kollektívának okozott kár.

Szentiványi Kálmán:

A VÖLGY EMBEREI

— Mi semmit sem tudunk. Mi nem ismerünk vöröskatonákat. — Nem tudjuk, hol bújkálnak. — Majd pityeregni kezdett, s elfutott volna ő is, de a cigarettázó katonája megfogta a karját. A leány szinte összeroskadt a gyengéd érintéstől. — Ne sírj... — mondta komolyan, megfogta a leány haját. Mosolygva nézett a többi leány után, akik nagysebesen kerekelt odoztak. — Senkinek ne áruljátok el, hol vannak a meink. Megértetted? Vigyázzatok a szátokra nagyon.

A leány — bár nem fogta már a katonát — nem futott el. Azt kérdezte sügva:

— Maugok vörösök?

A katonát bólintott.

— A bátyám is...

Szigorúan hunyorított a katonára: — De senkinek meg ne mondám, hogy hazajött... és elbújt a szőlőhegyen Látod, mennyi fehér öznölk, te!

A leány újra megszeppent, törülgette a könnyeit, s mire felnézett, eltűntek a vöröskatonák, csak a szél játszott a kukorica címerével, levelével. Honnan találhatták ki, hogy a szőlőhegyen hazaszökött vöröskatonák rejőznek? Nem ért rá töprengeni ezen, megint szólt a kúrt, sokáig erősödött, közelgett, s mire ideért az új csapat, újra összeverődtek a leányok az árokparton. Látták a két vöröskatonát is. Azok átugrottak az árkon, és eltűntek a szőlőhegy kései meggyet kínálgató jái alatt.

Boronyák Péter, a tömzsi fekete káplár kinyújtózta elmeredett derekát. Néha kisesett az ütemből a kissé szives vadseregen, nem valami jól lovagolt. Gyalogos volt a háborúban,

de a Vörös Hadseregben lóra ültették. Volt egy jámborabb hátasa, azt kiltették alá Komáromnál, a felvidéki hadjárát kezdetén, s muszáj volt a vadsereggel vésződni, meg érdemes is, mert egyébként kitartó, gyors ló volt.

Társai. Szabó István, a hallgató szöke huszár, mellette lovagolt. Neki még a tartása is más volt, könnyed mozdulatokkal biztatta pejsikóját.

Boronyák a felderítés eredményéről beszélt, amint a néptelen dűlőúton poroszkáltak. Néha Szabó bóra pillantott, az odaadón hallgatta. A szöke huszár nemigen értett az emberek kikérdéséhez, néha az óvatosságra inteni kellett. Mégis nélkülözhetetlen cimborává vált a felderítésben, mert minden meglátott, megfogta a figyelmét sok olyan apróság, amit Boronyák észre sem vett. Most is közbeszólt, ha a káplár valamit kifelejtett.

A két ló aprókat nyerített, biztatás nélkül szaporázta a lépést, ahogy a néhány hete megszokott istállóhoz közeledtek. Lassan besötétedett. Odafejt nyári csillagok ragyogtak fel, de a szembeledülő juvallatokban már az őz hűvössége érződött. Valahol szekerek poroszkáltak hazafelé, nyikorgásuk betöltötte az estét. Falut jelzett a kutyaugatás. Nemsokára mécsvilág pislogott feljükk távoli ablakokból. Nagy ívben megkerülték a falut. Tocso-góbs réten vágta át, elhagyták a dombokat, síkságon kocogtak a pusztá felé, ahol osztaguk állomásozott — s nem beszéltek már.

A lovak irányítás nélkül eltaláltak a dűlőutakon. Mikor a nyárfasorba érték, őrszem kiáltott rá-

juk. Szinte jólesett az ismerős kiáltást hallaniuk. Megmondták a jelszót. Az őz cigarettát kért, Boronyák adott neki. Közben az őz odasúgta Szabónak: „Mégint megleptek tizenketten. Azt hittem, ti is kiváltottátok a nyúlpasszust.” Majd a káplárhoz fordult:

— Mi újság lefelé? Jönnek a fehérek?

Boronyák tréjának kitért a kérdés elől, nem mutatta, hogy a sügást is meghallotta.

E löször a lovakat látták el az istállónál. Az istállóügyeletes huszár kellellenül hagyta abba a kártyázást. Az istállósarokban verték hárman, nagy halom papírpénz volt a bankban.

A két felderítő szólanul ballagott a gazdasági épületek között, befordultak a szil- és hársfák alá, s az emeletes kastély felé tartottak. A kelő hold fénye megcsillant a rózsalugasok körüli színes üveggyömbökön. A cselédházakból harmonikaszó úszott erre, énekeltek. A katonák menetközben rendezték a ruházatukat, begombolták a felső zubbonygombokat. Felmentek a széles falépcsőn az emeletre.

— Szabad! — Gombos Lajos, politikai biztos, alacsony, de feszes tartású idősebb ember volt. Lovagló nadrágja térdében kissé bugyosra törött, zubbony helyett civilszabású kabátot viselt, azt fogta szorosra a derékszíja. Neki kardja sem volt, mint a többi lovaskatonának, csak pisztolya. Barázdált arca sárga volt az ertnyős asztalilámpa fényétől. A térképet böngészte, amelyen a zászlók a több hél előtti hadihelyzetet mutatták.

(Folytatjuk)